

и захвана да разказва нѣщо на дружитѣ си, като показваше нѣколко пжти къмъ лѣвия си лакетъ съ съчувствие и съболезнование.“ . . . . По-нататъкъ Далъ пише какъ тая третя дѣвойка дошла да извѣсти, че въ единъ дворъ лежалъ единъ раненъ сливенецъ. Далъ отива да го прѣвърже и разправя отъ какво била раната. Въпроса ни прѣпраща до схватката на рускитѣ казаци съ турцитѣ изъ самитѣ улици на града, прѣзъ което врѣме единъ, казакъ като гонелъ турцитѣ изъ улицитѣ, билъ прободенъ съ копие въ крака, а единъ въоръженъ българинъ го гръмналъ съ пушка при слѣднитѣ обстоятелства: набѣдили го за турчинъ и въпрѣки че се кръстѣлъ, за да покаже на казацитѣ, че е българинъ, тѣ го ранили, та той билъ принуденъ въ самозащитата си да гърми. Далъ използва тоя случай за своята повѣсть „Сливенка“. Ранениятъ българинъ билъ годеникъ на третя дѣвойка, красотата и стройността на която той не може да опише. Занаятъ го въ кжщата на годеницата му, дѣто билъ прибранъ и ранениятъ казакъ Красивата сливенка полага най-големъ грижи за излѣкуването на раненитѣ. Казакътъ трогнатъ отъ това, увлѣченъ отъ нейнитѣ хубави чърти, се влюбва въ нея за най-големо озлобление на ревнивия и грубъ сливенецъ — неинъ годеникъ. Слѣдъ оздравяването си, той отива на лагеръ, но не може да се освободи отъ впечатленията на нейния милъ, подбалкански образъ. Ревнивиятъ българинъ почва да измжчва невинната си годеница, додѣто я принуждава да се хвърли въ кладенеца на бащиния си дворъ.

Тоя казакъ се казвалъ Дементичъ и на всѣка крачка слѣдъ завръщането си въ Русия оплаквалъ своята балканска любовъ. По-нататъкъ Далъ разправя за прѣселването на сливенци въ Русия, между които се намирали бащата и годеника на Дементичовата любовъ.

Между другото Далъ дава нѣкои интересни свѣдения за перипетиитѣ на Дибичовил походъ подъ Балкана, които не сж лишени отъ историческа стойностъ. Така, той пише, че въ Айтось, прѣди руското пристѣпване къмъ Сливенъ, турцитѣ разполагали съ отряди отъ Африка и Арабия. Тѣ се държали много упорито, тъй че на всѣки кръстопжтъ, дворъ и уличка въ Айтось оставали трупове отъ черната раса.

Между товарнитѣ животни при пжтуването на рускитѣ войски отъ Сливенъ за Одринъ имало и камили. Самъ Далъ ималъ камила, която се изгубила малко слѣдъ като излѣзълъ отъ Сливенъ, вѣроятно изъ горитѣ, и то заедно съ вѣстовоя му Алешка. Камилата била намѣрена слѣдъ 11 дена, но вѣстовоя изчезналъ безслѣдно.

Слѣдватъ подиръ това впечатленията му отъ вземането на Одринъ.<sup>1)</sup>

<sup>1)</sup> Вижъ „Сливенка“, София, 1901, стр. 22—26.